

Sorprès?

—Com a historiador, no em sorprèn ni deixa de sorprendre'm. Com a ciutadà, puc dir que no m'ha sorprès gens, aquest escàndol. Si de cas, em sorprèn que no isquen més coses. Només cal repassar fets ja sabuts: de quina manera cau el palau de Marivent a les mans del rei, per exemple, l'afer del vaixell que té a Mallorca...

—**Aquell silenci mediàtic al voltant dels afers borbònics...**

—Que continua.

—**No s'ha trencat?**

—Ben poca cosa, no? Fixa't com, d'entrada, s'esforcen a culpar l'altre, a intentar diferenciar la *part noble* de la família de la *part no noble*. Però ens podem demanar: el senyor Urdangarin feia els negocis allà mateix, a Marivent, i ningú no ho sabia? Hi ha aquella promotora immobiliària que comparteix amb la seua senyora: és que la senyora no té responsabilitat en res? Intentar separar les coses i no esquitxar la imatge de la família reial és una forma d'hipocresia. És el sistema que sempre defensa el poder constituït, el poder hegemònic. Al capdavant, l'Urdangarin, ja ho va dir en unes declaracions, no? Ell només feia el que havia vist que feien.

—**Sí que sembla que li carreguin els neulers...**

—Igual que han fet amb Marichalar, que l'han expulsat. D'entrada, l'Urdangarin passava per un bon xic, jugador del Barça i de la selecció espanyola d'handbol, lloat per tots, amb una imatge sana i neta, de triomfador. Ara resulta que és el contrari. I ho colen, també. Mira, per exemple, el que la meua mare sent a la televisió i a tot arreu, el que de bona fe comenta quan ens trobem la família és que ai, la Cristina s'ha casat amb un poca-vergonya. Però, a veure, amb aquest personatge hi té, a més de fills, una empresa immobiliària, aquell palauet que es van comprar a Pedralbes i no sé quantes coses més. O siga, que si l'esguiten a ell crec que han d'esguitar també a ella, no? En fi. No és que el vulga defensar, tampoc. És tan sols que la família reial espanyola és com és. Però no ve d'ara, això. Els ve des de molt abans de morir-se Franco.

—**No penseu en ovelles negres, per tant.**

JORDI PLEY/ARXIU

David Garrido (Alacant, 1965) és historiador. Especialista en genealogia, heràldica i nobiliària, ha estudiat diverses nissagues reials. També la borbònica. El vessant més carnal d'aquesta dinastia encara en actiu va quedar dissecat al llibre 'Los hijos silenciados de los Borbones'. Ara ens analitza succintament la situació oberta pel 'cas Urdangarin'.

—No oblidem que si la seua cara ha valgut és perquè és qui és per haver-se casat amb qui es va casar. O, més ben dit, perquè el seu sogre és qui és. Sincerament, em costa de creure que el senyor rei d'Espanya estiguera al marge de les, posem-ho entre cometes, “malifetes” del seu gendre. Mira, vaig escriure aquell llibre, *Los hijos silenciados de los Borbones*. No m'estranya res d'aquesta família. I pense que n'hi haurà més, que això és la punta de l'iceberg. La fortuna dels Borbó, com s'ha fet? Ara mateix no ho sabem. No ho sabrem mai? Ara han dit què cobren de l'estat. No què cobren per uns altres conceptes.

—Els escàndols més o menys públics més o menys soterrats han estat constants...

—Hi ha aquell llibre de Pepe Rey, *Un rei cop per cop*, on, en definitiva, s'arreglen i ordenen coses que ja han estat publicades, que s'han dit en aquesta mena d'entorn reial que de tant en tant té l'ànima d'eixir als mitjans. I no es pot afirmar que diga mentides. Perquè hi ha fets molt clars, com per exemple aquell préstec de cent milions de pessetes que es va demanar a l'Àrab Saudita per a pagar la campanya del partit del règim, que era en aquell moment la UCD. Els va demanar el rei i no els va pagar mai. I no cal parlar de Ruiz Mateos, quan explicava que el rei l'haiva rebut i que el l'havia trobat ben acostumat a agafar maletins i llançar-los sobre el sofà. La mecànica és senzilla: tu utilitzes la seua imatge, ell ho cobra. Crec que l'Urdangarin ha fet això mateix, no?

—El rei no té investigacions.

—Exactament. Però és que no el poden processar mai. La seua figura és inviolable, segons la Constitució espanyola.

—Si jutgen l'Urdangarin, jutgen un membre de la família reial?

—En aquesta monarquia de xaranga i pandereta, sí. És clar. No diuen que és el duc de Palma? Doncs au.

—Diuen?

—Urdangarin mai no ha estat duc de Palma. Li ho diu la premsa. I per què? Perquè és casat amb Cristina? Mira, la reialesa castellana, des de l'any 1776, amb la pragmàtica de Carles III, ha seguit unes lleis molt estrictes a l'hora

“Tu utilitzes la imatge del rei, ell ho cobra. Crec que l'Urdangarin ha fet igual, no?”

dels casaments. També les ha seguides el senyor Juan Carlos, que no hauria regnat si no haguera complert aquest ordre.

—I que és...?

—Casar-se amb iguals, amb filles de rei. Quedaven prohibits, per tant, els matrimonis morgànics. Per a totes les branques dels Borbó. Juan Carlos ho va seguir. Però ja no ho va fer amb els fills. Hi ha un costum, des del segle XVIII: quan un hereu a la corona, o algú que és en la línia de successió, queda desplaçat perquè s'ha casat amb un inferior o perquè s'ha casat sense consentiment dels pares, immediatament deixa de ser infant d'Espanya (*infant*, en aquest cas, és successor, és a dir, fill de rei). Però se li concedeix un títol menor. Per a tota la vida. Que no tindrà ni el cònjuge ni els descendents. Quin és el títol nobiliari més alt després de rei i infant? El de duc. O duquessa. El que han donat a Cristina. Però el títol, en tot cas, és per a ella. Igual com el de duquessa de Lugo és per a l'altra filla.

—En comptes del d'infanta.

—Exacte. Ja no són infantes. Una altra cosa és què vulga dir aquest *papanatisme* monàrquic que ens envaeix. Però no. Si fos així, que deixes de ser rei. Hi ha unes regles. La monarquia es basa en un determinat manteniment de la tradició. Com aquella regla de casar-se amb iguals. Que no és democràtic? És clar que no! Com tampoc no és

“Juan Carlos té una fortuna immensa que no li ve dels diners que li dóna l'estat”

democràtic que hi haja un senyor que siga rei per herència.

—No és duc, per tant, l'Urdangarin.

—No. La teoria diu que, en tot cas, és l'espòs de la duquessa de Palma. Tampoc els seus fills no poden heretar eixe títol. El costum de la casa borbònica és aquest. Amb això no vull dir que si les filles s'hagueren casat amb uns altres hauria estat millor, perquè deixa-la anar, la noblesa!

—No esteu d'acord amb la imatge d'un element extern distorsionador, en tot cas.

—Per què *distorsionador*? Perquè n'era fora i s'hi va afegir? No deien que abans era un xic bo i ara ja no? Ah! I si el problema és la família, per tant? Si és que o ixes d'aquell cercle o el comparteixes? I pot ser que et convertesques en un d'ells, no? Ara li vénen totes a ell. I a l'altre, què? No el toquem? Al capdavant, no és difícil de pensar que si Urdangarin s'ha comportat d'aquesta manera és perquè algú li ho ha consentit. Fa els tractes al palau de Marivent i el rei d'Espanya no ho sap? Si això ho sabia el senyor Juan Carlos, per què no ho va tallar?

—Bona pregunta.

—És que n'hi ha moltes. I tenen relació amb aquesta mena d'ideologia hispànica de la qual els catalans ens hauríem d'alliberar algun dia: des del cap fins a l'últim són tacats per la corrupció. Van al saqueig. El senyor rei Juan Carlos té una fortuna immensa, que no li ve dels diners que li dóna l'estat. El rei d'Espanya, de fet, té una vida paral·lela a la vida de rei. Utilitza la vida de rei, el seu càrrec, per a una sèrie de negocis que fa a banda. És una cosa que imagine que deu estar molt assumida. La deu haver vist el gendre i deu haver dit: jo també puc fer-ho. Que algú explique per què anava a Marivent a fer els seus tractes i per què el rei d'Espanya li ho consentia. Però no li ho preguntaran.

—No ho crec pas, no.

—En fi. M'imagino que intentaràn tapar-ho com siga. Supose que intentaràn pactar amb el senyor Urdangarin perquè calle i accepte la seua culpa, supose que es divorciarà abans d'un any, si volen mantenir eixa pantomima de família reial impol·luta.

Núria Cadenes